



Så minns jag min moster Linnéa

Linnéa var min mammas, fem år yngre, syster och tredje barnet till Henning och Charlotta Svensson på Ekeby gård utanför Eskilstuna. Hon och min mor hade en trygg uppväxt i barndomen. När Linnéa var fem år föddes deras lillebror Max. Linnéa lär ha frågat ”ska vi slå ihjäl honom eller behålla honom?”. Så gjorde man ju med kattungarna.

När barnen blev lite äldre blev deras tillvaro helt omkullkastad när fadern fick gå ifrån sin gård då han gått i god för några fabrikörer i Eskilstuna. Som ung flicka var Linnéa först barnflicka i en familj i närheten där de bodde. Hon berättade för mig att på sommaren var hon tvungen att gå ut tidigt på morgonen och plocka en massa smultron som herrn i huset skulle ha till frukost.

LINNÉA VAR MYCKET UNG då hon gifte sig med Hugo Eriksson och bosatte sig med honom i Norberg. Där började Linnéa arbeta på lasarettet som sjukvårdsbiträde. Jag vet inte hur länge de var gifta men äktenskapet slutade



*Fr. v.: min mor Margit med rosetter i håret, hennes mor Charlotta med lilla **LINNÉA**, sedan barnens farfar, pappa Henning med Max på knät, och Sven. Framför ligger den kolossala hunden Jago.*

med skilsmässa efter inte så många år. Linnéa tyckte att maken skulle gifta om sig med kvinnan han hade varit ute och skaffat sig barn med utom äktenskapet. Linnéa flyttade till Arboga och bosatte sig i en liten lägenhet. Hon tyckte om att gå på bio, hon började arbeta i en manufakturaffär. Hennes chef, ägaren till affären, sålde även varor till andra firmor och ibland fick Linnéa följa med på något hon kallade ”uppackning”. Kanske var ägaren representant för någon tillverkande fabrik?

...

IBLAND KOM MIN MOSTER PÅ HASTIGT BESÖK, ibland så hastigt att vi bara hann träffa henne en stund nere på stationen. Hon var alltid så elegant klädd i högklackade skor, figursydd dräkt och piffiga hattar. Håret såg självlockigt ut och hon bar en diskret make-up med rouge på kinderna. På gamla dar berättade hon att det självlockiga håret, det var hennes sämskskinns-papiljotter. Varje kväll la hon upp håret på dem. Det var Linnéa som hittade på att döpa min bror och mig till ”Kicki och Kickan”. Så stod det på julklapparna vi fick av henne. Det var oftast ”mjuka paket” med vantar, sjalar och sådant

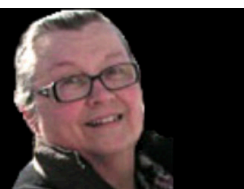
...

I ARBOGA BLEV LINNÉA BEKANT med skräddarmästare Gösta Löfgren, bördig från Munktorp. Han hade sitt skrädderi inte långt från där Linnéa arbetade. 1956 gifte de sig. Gösta var intresserad av jakt och fiske och han hade motorcykel. Deras stiliga motorcykeloveraller i skinn hade Gösta sytt. Senare skaffade han bil och även en sommarstuga.

Stugan drogs över isen på Hjälmarens och fick sin slutliga placering vid en vik mitt emot ön Valen. Den stugan hade de sedan glädje av i flera år och vi var och hälsade på där ibland. Gösta hade en båt som såg ut som en lakritsbåt, en ”hjälmarsnipa”. Den fick vi följa med i ut och fiska eller när han skulle ta upp nät. De skaffade en liten tax som var med



Ingers tankar



när Gösta jagade. Taxen hette Tessy och vid stugan hade hon en löplina fästad vid en vajer så hon kunde springa fritt fram och tillbaka mellan stugan och sjön.

Jag var i den där stugan, helt solo, en vecka på ett sommarlov. Det var flera kilometer åt varje väderstreck till närmaste granne och det var bara en smal stig från vägen ner till stugan. En kväll skulle jag cykla till närmaste gård och skaffa lite mjölk och då

stod det en stor ålgtjur mitt på stigen. Då blev jag lite rädd men jag åkte ändå och hämtade mjölken.

Det var ett mysigt ställe, vi hade som en egen långgrund lagun alldeles för oss själva. Där brukade brorsan och jag kajka omkring i en gammal gisten eka. Förstår att Linnéa och Gösta trivdes där när de satt på verandan och drack en varm rödvinstoddy tidigt om våarna.

...

MIN MOSTER BLEV OCKSÅ SJUK i bröstcancer, cirka fem år efter mamma, och fick genomgå samma läkningsprocedur. Dessutom led hon av migrän och hade ofta väldigt ont i huvudet. Då fick hon ta ett "pulver". Hennes hälsa var inte så stark men hon klagade aldrig.

...

FÖRSOMMAREN 1965 ÄNDADE i en tragedi vid stugan. Linnéa och Gösta fick besök av Linnéas yngste bror som hade frun och de två äldsta barnen med sig. Och så kom Göstas syster med make och deras trettonåriga dotter. De båda paren bestämde att de skulle följa med Gösta ut och ta upp hans fiskenät. När nätet fastnade i båten klev Göstas måg upp på toften för att rycka loss det, men det slutade med att båten kantrade och alla fem hamnade i vattnet. Gösta, hans syster och hennes make drunknade. Kanske var det en hjärtattack som ändade Göstas liv. Han kan ha fått panik då han och de två kvinnorna snärjdes in i näten och revarna.

Hemma i stugan var Linnéa kvar med barnen och visste inget om dramat som utspelade sig någon kilometer från deras vik. Hon och barnen hade plockat smultron och dukat ett vackert middagsbord innan de gått ut på udden för att se var de andra blivit av. De förstod inget av aktiviteterna som ägde rum på sjön. Sent omsider kom polisen med beskedet. Då fanns Gösta och de andra på Örebro lasarett. Maken till Göstas syster hittades först efter en tid under den



Linnéa med taxen Tessy.

sjunkna båten. Jag har ofta tänkt på flickan som miste båda sina föräldrar den där pingstdagen. Undrat hur det gick för henne. Min moster måste också ha fått en chock utan like.

...

DET BLEV OCKSÅ SLUTET

på tillvaron i stugan. Jag och min fästman hade varit nere i Halland då olyckan skedde. Vi hade åkt förbi de svarta löpsedlarna utanför en affär

i Slöinge och inte vetat vad de handlade om. En tid senare träffade Lennart och jag Linnéa vid stugan innan hon lämnade den. Efteråt tänkte jag på att hon måste ha fått ytterligare en chock när hon då träffade Lennart för första gången. Han och Gösta var rätt lika till utseendet.

...

MIN KUSIN HANS, som också var med vid stugan då olyckan skedde, var sedan ett gott stöd för Linnéa då hon skulle ta hand om Göstas skrädde och allt som hänger ihop med ett dödsfall. Under de kommande åren drabbades Linnéa av flera hjärtinfarkter som hon märkligt nog klarade. De satt så till att hjärtat klarade att fortsätta arbeta om än

med mindre kraft.



Gösta.

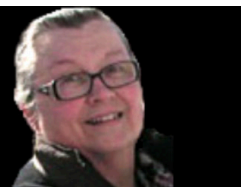
När Charlotte föddes blev hon en ställföreträdare för vår saknade mormor. Hon hade så roligt åt den skäggige prästen som döpte vår dotter. När han presenterade sig sa han "Hejsan, det är jag som är prällen". Så trodde inte Linnéa att en präst uttryckte sig. Hon hälsade gärna på oss i torpet. När hon kom tog hon

genast av sig skorna och njöt av att gå barfota i gräset. Hon hade en förmåga att njuta av små saker i livet.

Det var hon som visade oss vägen till blåbärs- och lingonställena i vår torpskog. Hon hjälpte mig sylta in klarbär och hon älskade de vilda blommorna på ängen. Hon var en mästare på att arrangera blommor. Hon kunde få en enda blommande kvist att bli som en bukett i en vas. Hon hade alltid färsk blomma hemma i sin lilla prydliga lägenhet.

I manufakturaffären där hon arbetade till sin pensionering var det alltid Linnéa som fixade skyltningen. Det var hon otroligt duktig på. Och så var hon en sann bokvän. Hon firade sin sjuttioårsdag hemma hos oss i Irsta. Jag tyckte om

Ingers tankar



att höra när hon berättade om gamla släktingar, hon var den enda länken bakåt i tiden för mig.

...

PÅ SENSOMMAREN 1983 skulle Linnéa genomgå en operation. Då kallade hon till sig mig. Hon var orolig att hon inte skulle klara operationen och instruerade mig hur jag skulle förfara om det gick fel. Lennarts mor, som var på sitt åttionde år, hade dött alldeles innan. Vi hann besöka Linnéa på lasarettet innan vi begav oss ner till min svärmors begravning. Linnéa hade precis opererats men var inte vid medvetande då vi var hos henne.

När vi kom ner till Halland ringde de från Köpings lasarett mitt i natten före begravningen och sa att Linnéa hade dött. Efter att ha stöttat maken och min svärfar efter bästa förmåga åkte jag hem och tog hand om min mosters begravning och allt som hörde dit. Min lilla dotter miste både sin gammelmor och sin farmor nästan samtidigt. Linnéa blev 72 år. Bland hennes efterlämnade papper hittade jag några rader hon skrivit upp:

*Jag ångrar många synder, i både stort och smått,
dock ångrar jag mest några som jag inte har begått.*



Linnéa och Margit.



Finska krigsbarn i Norberg.



Inger Klintberg Danielsson, 31 januari 2021